

ת"פ 24657/04/14 - מדינת ישראל נגד האני אבו מטיר

בית משפט השלום בראשון לציון
ת"פ 24657-04-14 מדינת ישראל נ' אבו
מטיר(עציר)
בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אברהם הימן
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשם האני אבו מטיר

10 יולי 2014

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אורי סלע

הנאשם הובא על ידי שב"ס

ב"כ הנאשם עו"ד ג'לג'ולי

גזר דין

בתאריך 13.4.14 הוגש כתב אישום זה נגד הנאשם. בצד כתב האישום הגישה התביעה גם בקשה למעצר הנאשם עד תום הליכים. כתב האישום כלל שני אישומים אשר כפי שיפרוט להלן לא היה מקום להפריד בין האישומים וראוי היה לכלול אותם באישום אחד.

בדיון שהתקיים לפני ביום 15.5.14 מהותו הייתה מענה הנאשם לכתב האישום. הדיון התקיים בעוד הנאשם במעצר. הצדדים הצהירו כי קיים הסדר טיעון ביניהם. על פי ההסדר, כתב האישום יתוקן, הנאשם יודה ויורשע בגין הודייתו בכתב האישום המתוקן, ובטרם טיעונים לעונש, יופנה לשירות המבחן לקבלת תסקיר לעניין העונש. הצדדים הצהירו כי אין הסדר ביניהם באשר לעונש.

כפי ההסכם בין הצדדים - כך היה. כתב האישום תוקן, הנאשם הודה בעובדותיו, והופנה לשירות המבחן. עובר לדיון שהתקיים לפני ביום 2.7.14 הוגש תסקיר והצדדים טענו לעונש. ראוי לציין כי בעת טיעוני הצדדים לעונש, היה הנאשם במעצר עד תום הליכים לנוכח בקשת התביעה לכך שנעתרה על ידי בית המשפט.

כאן המקום לפרט במה הודה הנאשם. הנאשם הודה כי בתאריך 8.4.14 סמוך לשעה אחת עשרה בלילה החנה בעלי

עמוד 1

רכב מסוג הונדה סיווק, סמוך לביתו בישוב קדימה צורן את רכבו זה. כמו כן, הודה הנאשם כי בלילה שבין 8.4.14 ל-9.4.14 בסמוך לשעה חמש ועשרים דקות בבוקר, נפרץ ביתו של בעלי הרכב ונגנבו מפתחות הרכב. בהמשך לכך, הודה הנאשם כי גנב בצוותא חדא עם אחרים, אשר זהותם אינה ידועה לתביעה, את הרכב ממקום חנייתו, כאמור, תוך שהם פורצים ועוקפים את מנגנון קודנית הרכב. בהמשך לכך, סמוך לשעה שמונה בבוקר על ציר כביש 557 לכיוון מזרח, ובסמוך לצומת אבני חפץ, נצפה הנאשם כשהוא נוהג ברכב הגנוב. לאחר מרדף משטרתי, עצר הנאשם את הרכב בשולי הדרך בצורה המסכנת את המשתמשים בדרך. הנאשם הודה לפיכך כי גנב את הרכב.

באישום השני, שכפי שציינתי לעיל, שראוי היה לכלול עובדותיו באישום הראשון, הנאשם הודה כי בעת שנתפס עם הרכב הגנוב, היה ברכב רכוש גנוב שנגנב מביתו של אדם ממושב עין ורד לאחר שנפרץ הבית. הרכוש נתפס היה: כרטיס עובד ותיק נשים בצבע חום. משום כך, הודה הנאשם והורשע גם בעבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב.

כאמור, בטרם טיעונים לעונש הופנה הנאשם לשירות המבחן לקבלת תסקיר לעניין העונש. התסקיר היה לפני בטרם טענו הצדדים לעונש. באשר לתסקיר שירות המבחן, הרי ששירות המבחן בחן הנסיבות הרלבנטיות לעניין: העובדות והנתונים הרלבנטיים לעונשו של הנאשם ולנוכח גילו של הנאשם, העדר עבר פלילי, שהוא בעל כוחות לתפקוד תקין ויכולות ליצירת קשר אשר ביטא הבנה למורכבות מצבו ומוטיבציה לחזור לשגרה חיובית, המליץ שירות המבחן להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם כעונש הולם, ולהטיל על הנאשם אך ורק עונש מאסר מותנה משמעותי וכן לחייב הנאשם בפיקוח שירות המבחן למשך שנה על מנת לעבד קשיים וגורמי סיכון במצבו.

אם יש צורך להוסיף ולתאר התסקיר במובן של תסקיר חיובי או שלילי אזי במקרה דנן, לא מצאתי לקבוע ציון לתסקיר. עיון בתסקיר מגלה כי לפני תסקיר שיש כי מבוטא בו אלמנטים חיובים לצד סיכון לעבריינות, לפי שהנאשם מתקשה להציב לעצמו גבולות פנימיים ברורים בעת קונפליקט בין רצונו לקיים אורח חיים נורמטיבי ובין רצונו לרצות ולחזק קשריו כמקור להערכה ולתחושת גבריות.

בטיעוני בא כוח התביעה לעונש, עתר להשית על הנאשם עונש של מאסר בפועל. נציג התביעה ביקש לדחות המלצת שירות המבחן. עיקר עמדת התביעה מבוסס על חומרת העבירה דהיינו העבירה של גניבת רכב כחלק מתופעת פשיעה שהמענה העונשי חייב להיות, לפי גישת התביעה, מאסר בפועל, דהיינו, לא די בהסתפקות בתקופת מעצרו של הנאשם - תקופה של כ- 4 חודשים.

בא כוח הנאשם ביקש לקבל המלצות תסקיר שירות המבחן משום האמור והמפורט בתסקיר. עיקר הטענה היא שמדובר באדם נורמטיבי, אשר מעד מעידה חד פעמית בעבירה זו. כמו כן, הדגיש כי חלקו של הנאשם בביצוע העבירה הוא שולי, שכן תפקידו היה "המוביל" דהיינו זה הנוהג ברכב הגנוב ולא זה שגנב אותו בפועל.

בבואי לגזור דינו של הנאשם, חייב אני ללכת כמצוות המחוקק אחר המתווה שקבע תיקון 113 לחוק העונשין, דהיינו קביעת מתחם העונש ההולם. הביקורת על תיקון זה הושמעה רבות ולא אחזור עליה אומר כי גם אלמלא התיקון, הרי שהפרמטרים שנקבעו בסעיף 40 ג. (א) לחוק העונשין ממילא הם אשר התוו דרך הענישה גם בטרם בא אל העולם

תיקון זה. רוצה לומר כי בתי המשפט קבעו גזר הדין בקשר לערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות, מידת הפגיעה בערך זה, מדיניות הענישה ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה אף בטרם נחקק תיקון זה לחוק.

ככל שאני שוקל המתווה לעונש ההולם על פי הפרמטרים הללו, דהיינו, תופעת הפגיעה החמורה הפוגעת באופן קשה ביותר באדם ובציבור שיש בעבירות של גניבת רכב, הפגיעה באדם הקם בבוקרו של יום ומוצא כי אחרים, אשר במקום לעבוד ולפרנס עצמם מצאו לפרוץ לביתו, לגנוב רכשו ולהתפרנס ממעשה הגניבה ומדיניות הענישה העקבית בעבירות אלה, הרי שמתחם העונש ההולם חייב להיות מאסר בפועל.

כאן המקום לציין ולהדגיש משמעות תופעת פגיעה חמורה זו. בתי המשפט והלכת בית המשפט העליון, באופן עקבי עמדו על חומרת העבירות. עמדו על חומרת הפגיעה באדם שרכבו, בדרך כלל בערך כספי גבוה, נגנב. מעבר לנזק הכספי, הרי שבמקרים אלה של "דאבל" דהיינו פריצה לביתו של האדם, גניבת מפתחות רכבו וגניבת רכבו, משלבים פגיעה רכושית ופגיעה רגשית קשה באדם. מעבר לכל אלה, נגרם לאותו אומלל שרכבו נגנב - נזק עקיף אחר. רכוש שהיה ברכבו נעלם, ומדובר לעיתים במסמכים ורכוש בעלי ערך אחר שגניבתו מצריכה אותו אדם לעמול קשות להשיג חליפו, אם בכלל עולה הדבר בידו. הדברים ברורים ונחרצים.

הניסיון המצטבר בתיקים רבים אלה, מראה כי גנבי הרכב, הצוברים רווחים אדירים כתוצאה מגניבות אלה, מנצלים מצוקה או חולשה של אחרים, בדרך כלל אנשים כמו הנאשם, חסרי עבר פלילי המתפתים להרוויח כסף קל כתוצאה מהושטת יד לגנבי הרכב הללו, ועושים בהם שימוש ציני לשם הפקת רווחיהם.

אני סבור, כי אם ברצון החברה לשרש תופעת פגיעה חמורה זו, עליה להחמיר בענישה גם בחוליות החלשות הללו כגון הנאשם. אכן, הנאשם אדם נורמטיבי בדרך כלל, חסר הרשעות קודמות שהתפתה בעבור בצע כסף, מן הסתם, לסייע בגניבת רכוש אזרחים תמימים וישרי דרך. אלא, שאף כי נדמה שמדובר בחוליה שולית בשרשרת הפעילות הפלילית של גניבות הרכב, הרי שהוא מהווה חוליה אחת בשרשרת, ואיני סבור כי היא חלילה שולית, במכונת הפגיעה של גניבות הרכב. בלעדי אנשים כנאשם, תופעה קשה זו של פגיעה בציבור הייתה מסוכלת או מצטמצמת והופכת לשולית תחת אשר תהיה מכה קשה לציבור.

בעבר סברתי כך, גם כיום אני סבור, שיש להשית על הנאשמים כנאשם: דהיינו התמימים, המתפתים לרווח הקל בגין גניבות הרכב, חסרי עבר פלילי נורמטיביים בדרך כלל - עונש מאסר בפועל "ממש" - לא בעבודות שירות. סברתי כי יש מקום להחמיר בעונשם על מנת להרתיע ולמנוע במידת האפשר תופעת פגיעה חמורה זו. לפיכך סברתי ואני סבור כי מתחם העונש ההולם הוא בין חודשי מאסר ספורים לבין 18 חודשי מאסר.

בפסק הדין בעניין מוחמד נזאל בת.פ 7350-07-12, נאשם שהיה חסר עבר פלילי, נורמטיבי לחלוטין, שמעד מעידה חד פעמית, גזרתי דינו לאחר שהודה בגניבת רכב, ונהיגה בפזיזות ברכב, נהיגה ללא רישיון וללא פוליסת ביטוח, לעונש

מאסר למשך 9 חודשים תוך שדחיתי המלצת שירות המבחן להימנע מהשתת עונש מאסר בפועל "ממש". בית המשפט המחוזי מצא כי לנוכח המומלץ בתסקיר שירות המבחן, בהיות הנאשם נורמטיבי, חסר הרשעות קודמות שמעיד בעבירות אלה ולנוכח העובדה כי תפקידו בביצוע העבירה היה אך להוביל את גנבי הרכב, כי יש לקבל המלצת שירות המבחן ולפיכך שינה מגזר הדין וגזר על הנאשם עונש של מאסר בעבודות שירות. ברור הוא שאני מקבל הנחיית בית המשפט המחוזי כי במקרים אלה, ניתן להסתפק בעונש של מאסר בעבודות שירות, דהיינו, לאו דווקא בעונש מאסר בפועל "ממש" (ראו ע"פ 11346-03-13 מחוזי מרכז).

אלא שבהבדל מהמקרה של מוחמד נזאל, שבו תסקיר שירות המבחן היה חד משמעי ונחרץ הרי שבעניינו של הנאשם, כפי שפרטתי לעיל, שירות המבחן, לא היה חד משמעי. נראה לי שיש להבחין בין המקרים. יחד עם זאת, איני מתעלם מהנחיית בית המשפט המחוזי באשר לסטייה ממתחם הענישה במקרים כגון מקרהו של הנאשם שלפני, ולפיכך, כפי שיפורט להלן, מצאתי להקל עמו במידה מסוימת באופן שהעונש שאשית על הנאשם בתוך מתחם הענישה יהיה קרוב לרף התחתון.

במקרה דנן הנאשם עצור מאז 8.4.14 דהיינו במשך כשלושה חודשים. בנסיבות אלה, איני סבור כי יש מקום להשית על הנאשם עונש של מאסר בעבודות שירות. השאלה היא האם די בתקופת המעצר כדי חלופה לעונש המאסר?

נראה לי כי לנוכח חומרת העבירות, ולנוכח האמביוולנטיות העולה מתוך התסקיר משום אישיותו הבלתי מגובשת של הנאשם, המצוי בקשרים שוליים הצורך סמים, המתקשה להציב לעצמו גבולות פנימיים ברורים בנסיבות של בחירה בין אורח חיים נורמטיבי לרצון לרצות קשריו עם גורמים עברייניים העונש ההולם הוא מאסר בפועל ובמקרה דנן ראוי להוסיף תקופת מאסר נוספת, על תקופת מעצרו.

אלה העונשים שאני משית על הנאשם:

7 חודשי מאסר בפועל.

עונש המאסר ירוצה מיום 8.4.14.

9 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מיום שחרור הנאשם ממאסר לא יעבור עבירה נגד הרכוש מסוג פשע.

5 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מיום שחרור הנאשם ממאסר לא יעבור עבירה נגד הרכוש מסוג עוון, למעט עבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

חודשיים מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מיום שחרור הנאשם ממאסר לא יעבור הנאשם עבירה של

החזקת נכס החשוד כגנוב.

קנס בסך 3,000 ש"ח או חודשיים מאסר במקומו. הקנס ישולם עד ליום 1.9.14.

אני פוסל הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לרכב מנועי פסילה בפועל למשך 18 חודשים. תחילת הפסילה היא מיום שחרור הנאשם ממאסר. יודגש כי ככל שהנאשם לא יפקיד רישיון הנהיגה שלו או לא יצהיר כפי הקבוע בתקנות, לא תחול תקופת הפסילה אף על פי שהנאשם יהא פסול מלקבל או להחזיק רישיון הנהיגה.

לנוכח גזר הדין לעיל, לא מצאתי לחייב הנאשם בפיקוח שירות המבחן.

המוצגים:

ייעשה בהם כפי שיקול דעתו של הממונה על החקירה.

עותק מגזר הדין יועבר לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

ניתנה והודעה היום י"ב תמוז תשע"ד, 10/07/2014 במעמד הנוכחים.

אברהם הימן, סגן נשיאה